

Vrede op aarde

Lezen

Lukas 2:1-14

Veel mensen denken bij Kerst aan vrede. Tijdens de Eerste Wereldoorlog werden de gevechten op het kerstfeest zelfs even onderbroken. Kerst en oorlog horen niet bij elkaar. Kerst is juist het feest van de vrede.

Vrede?

Ook in de Bijbel horen Kerst en vrede bij elkaar. Als de Heere Jezus geboren is, dan zingen de engelen: 'Eer zij aan God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde' (Luk. 2:14). En ook in het Oude Testament lezen we dat de beloofde Zaligmaker voor vrede zal zorgen (o.a. Ps. 72, Jes. 9:5 en Zach. 9:10). Mooie woorden. Maar wat is ervan te merken? Ook tweeduizend jaar na Jezus' geboorte leven we in een wereld vol oorlog en geweld. En dan al die ruzies en onenigheid in families, gezinnen, huwelijken, op school, op het werk of zomaar op straat. Wat bedoelen de engelen eigenlijk als ze zingen over vrede op aarde?

Vrede met God

Om te beginnen is vrede in de Bijbel veel meer dan geen ruzie of oorlog. Natuurlijk is dat al heel wat. Wat zou de wereld er anders uitzien. Maar echte vrede is nog veel meer. Vrede betekent niet alleen dat de verhoudingen niet slecht zijn. Vrede betekent dat de verhoudingen goed zijn. Vrede dat is het leven zoals de Heere God het bedoeld heeft. Het leven waarnaar we diep in ons hart allemaal verlangen.

In zo'n leven staat de Heere God centraal. Als de Bijbel over vrede spreekt, dan gaat het ook allereerst over vrede met God. Dat herinnert ons gelijk aan het grote probleem van deze wereld: onze relatie met God is verstoord. Van nature leven we met onze rug naar Hem toe en proberen we te leven zonder Hem. Als dat niet verandert, komt er nooit echte vrede. Dan kun je zoeken naar vrede in je hart en je kan je inzetten voor vrede tussen mensen, maar zonder een herstelde relatie met God is dat eigenlijk dweilen met de kraan open.

Het lied van de engelen herinnert daar ook aan: ze beginnen niet met vrede op aarde, ze beginnen met de Heere God en Zijn eer! Alsof ze willen zeggen: als God grootgemaakt wordt en de plek krijgt die Hem toekomt, dan is er vrede. Maar als God gekleineerd en vergeten wordt, dan is er onvrede. Dat kan niet anders. Echte vrede is allereerst vrede met God.

Vrede door God

En daar wil Hij Zelf voor zorgen. Dat is de kerstboodschap van de engelen: vrede op aarde. Dat is geen mooie wens. Ook niet allereerst een oproep waarmee wij aan de slag moeten gaan. Nee, de Heere God zorgt daarvoor. Door Zijn Zoon. En dat doet Hij ongevraagd. Dat is het grote wonder van Kerst. En tegelijkertijd ook het diep aangrijpende. Wij mensen hebben de Heere God niet gevraagd: Wilt U ons helpen, want wij komen er niet uit. Nee, van onszelf willen we helemaal geen vrede. Daarom is er voor Jezus ook geen plaats (Luk. 2:7). Maar de Heere God wil het wel! En terwijl wij wegvluchten, ons verstoppen en ons zelfs verzetten, zoekt Hij ons op. Hij komt in Zijn Zoon naar ons toe. Waarom? Dat lezen we aan het eind van vers 14. Omdat Hij 'in mensen een welbehagen heeft'. In mensen zoals wij! Zondige, verloren mensen! Onvoorstelbaar. God wil ons niet kwijt. Daarom heeft Hij Zijn Zoon gezonden.

En Hij stuurde Hem zelfs om te sterven. Want vrede bewerkstelligen, dat gaat niet vanzelf. Dat kost wat. Dat is tussen mensen al zo. En dat geldt nog veel meer voor de vrede met de Heere God. Wat moet er veel opgeruimd worden. Wat moet er veel rechtgezet worden. Het kost Jezus Zijn leven. 'Door het bloed van Zijn kruis', zegt Paulus, 'maakt Hij vrede' (Kol. 1:20). Wat een verschil met die andere vredevorst: keizer Augustus, over wie we lezen in het begin van Lukas 2. Hij had gezorgd voor rust, vrede en stabiliteit: de Pax Romana. Maar hij deed dat door geweld en onrecht. Het was een vrede voor zichzelf, ten koste van anderen. Maar de Heere Jezus brengt vrede voor anderen ten koste van Zichzelf: 'De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven als losprijs voor velen' (Mark. 10:45).

Vrede door het geloof

Deze vrede is wel iets heel persoonlijks. Als twee landen vrede sluiten, dan geldt dat automatisch voor alle mensen die in die landen wonen. Maar bij vrede met God zijn we zelf helemaal betrokken. We moeten zelf met Jezus verbonden zijn. Door het geloof. Zelf een band met Hem krijgen. Dan komt er vrede in ons leven. Meer en meer. Allereerst met de Heere God, maar dan ook vrede in je hart, vrede met je omstandigheden en vrede met elkaar. Vrede is dus niet iets waar we ons allereerst voor moeten inzetten. Vrede moeten we allereerst ontvangen. In een relatie met Jezus. In een leven van gebed en het luisteren naar Zijn stem in de Bijbel. En in die weg mag je dan ook zelf, in Jezus' kracht een vredestichter zijn.

Tegelijkertijd moet de volkomen vrede nog komen. In dit leven ontvangen we Jezus' vrede middenin de strijd en de gebrokenheid. Die gebrokenheid gaat niet buiten God om: Hij gebruikt die om ons dichter bij Zijn Zoon te brengen. Ook om ons te beproeven. Of we echt op Hem, op Zijn Zoon en op Zijn woord vertrouwen. Hij neemt ons soms alles af, zodat we alleen de Heere Jezus overhouden. Maar eenmaal komt daar een einde aan! Zo was het bij de Heere Jezus Zelf. Na Goede Vrijdag werd het Pasen. En zo zal het zijn voor allen die bij Hem horen en die van Hem zijn. Als Hij terugkomt, dan komt de hemel op aarde. Dat wordt het echt vrede. Volkomen vrede! Dan gaan al Gods beloften in vervulling. Daarom: 'Kom, Heere Jezus!'

Vragen

1. Herkennen we bij onszelf de neiging om vrede te zoeken buiten God om?
2. Klopt de volgende stelling? Als je zelf geen vredestichter bent, dan moet je je afvragen of je de Heere Jezus wel echt kent.
3. Hoe ontvang je de vrede van de Heere Jezus? Moet je daar ook in groeien?